

soudem první stolice, že žalobci shořely všechny pojištěné věci a správně z toho usoudil, že ustanovení § 31 odst. 3 č. 7 všeobecných pojišťovacích podmínek, podle něhož pojistník pozbývá nárok na náhradu i v případě, že podstatně přehání velikost škody, nedopadá na souzený případ. Neobstojí tu ani poukaz dovolání k tomu, že znalec B. ocenil pojištěné předměty na 36.063 Kč, kdežto žalobce se domáhá náhrady 48.539 Kč, ano z pouhé skutečnosti, že se znalec a žalobce rozchází ohledně hodnoty shořelých věcí, ještě neplyne, že žalobce výši škody »přeháněl«, t. j. hodnotu shořelých věcí udával vědomě nad pravou cenou. Zda při tom první soud početní chybou zjistil úhrnnou škodu číselně nesprávně, nepadá na váhu, jelikož takové nedopatření může býti napraveno v každém období řízení (§ 419 c. ř. s.) a třetí stolice ostatně nepřezkoumává rozsudek první, nýbrž rozsudek druhé stolice. Co do namítané předčasnosti žaloby právem poukázal odvolací soud k tomu, že podle § 32 odst. 1 všeobecných pojišťovacích podmínek musí pojistník dříve, než žádá náhradu, dokázati svou nevinu, při vzniku škody *ú ř e d n í m v y s v ě d ě n í m*, aniž tam uvedeno, kterým úřadem má býti vydáno (§ 915 druhý odstavec obč. zák.). Ale dovolání přezírá i zjištění odvolacího soudu, že i obnovené trestní řízení bylo v době vynesení rozsudku soudu první stolice proti žalobci již zastaveno (§ 406 c. ř. s.), takže o předčasnosti žaloby již z tohoto důvodu by nebylo lze mluvíti. Ale dovolání ani jinak není v právu. Nejde již o otázku, zda věc patří na právní pořad čili nic, a samo dovolání opak toho netvrdí a vzhledem k ustanovení § 11 (2) zák. o pojišťovací smlouvě tvrditi by ani nemohlo, ana žalovaná plnění odmítá. Ale dovolání i marně se odvolává na ustanovení § 27 odst. 3 všeobecných pojišťovacích podmínek, podle něhož pojistník, není-li spokojen s náhradou ředitelstvím mu přiznanou, jest povinen učiniti o tom do pěti dnů ředitelství písemné oznámení, a že, promešká-li tuto lhůtu, pokládá se to za důkaz, že souhlasí, jež v tomto případě nepřichází v úvahu, jelikož podle pravidel poctivých styků (§ 914 obč. zák.) nelze míti za to, že toto smluvní ustanovení má platiti i v případě, že pojistník škodu ředitelstvím přiznanou dříve již výslovně odmítl, jakž se podle zjištění odvolacího soudu stalo v souzeném případě.

Čís. 12302.

Domáhá-li se manželka nepřipustnosti exekuce vyklizením, povolené proti manželu, ježto byt najala ona, nikoliv manžel, nelze nepřipustnost exekuce obmeziti jen na ni s vyloučením příslušníků domácnosti, jejím právem bytu spolužívajících, nanejvýš jejího manžela.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 2283/32.)

Žalované majitelce domu byla povolena exekuce vyklizením Josefa D-a. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se Anna D-ová nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že byt najala ona, nikoliv její manžel Josef D. *P r o-*

cesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované a změnil rozsudek prvního soudu v ten rozum, že exekuce vnuceným vyklizením jest nepřipustná jen proti Anně D-ové. **Důvody:** Prvý soudce zjistil na základě výpovědi žalobkyně jako strany slyšené, že sporný byt od tehdejšího nuceného správce T-a najala. Podle zjištění prvního soudce jest tudíž žalobkyni pokládati za nájemníka sporného bytu. Ježto však usnesením ze dne 5. prosince 1931 exekuční vyklizení povoleno bylo jen proti Josefu D-ovi a tímto vyklizením nájemní právo žalobkyně bylo by dotčeno, jest žaloba o nepřipustnost nuceného vyklizení žalobkyně z bytu jí namutého oprávněna podle § 37 ex. ř. V souzeném případě jde tedy o předmět dotčený exekucí, ježto nejen osoba vyklizením povinná, nýbrž i její předměty a tedy celý byt mají býti vyklizeny, avšak soudem povolené vyklizení nucené jest v rozporu s právem nájemním k témuž bytu, takže žalobkyně na základě exekučního titulu směřujícího jen proti Josefu D-ovi, nemůže býti vyklizena. Prvý soudce neposoudil věc správně po stránce právní, když exekuci nuceným vyklizením v celém rozsahu, tedy i oproti Josefu D-ovi prohlásil za nepřipustnou.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání žalobkyně proti částečnému vyhovění odvolání a omezení nepřipustnosti exekuce jen na ni, na žalobkyni, je oprávněno. Nehledíc k tomu, že v odvolání ani takové omezení uplatňováno a se ho domáháno nebylo (§ 467 čís. 3 c. ř. s.), takže k omezení tomu nebylo podnětu (§ 462 c. ř. s.), není ono omezení nepřipustnosti exekuce, o niž jde, totiž omezení pouze na žalobkyni s vyloučením, jak z důvodů napadeného rozsudku vychází, jejího manžela, po případě i jiných příslušníků její domácnosti opodstatněno. Byt, jak bylo zjištěno, byl najat žalobkyní, a to nikoli výlučně pro ni samotnou, tudíž samozřejmě (§ 914 obč. zák.) nejen pro ni, nýbrž i pro žijící s ní domácí lidi, najmě její děti a manžela. Nepřipustnost exekuce nelze proto omeziti na žalobkyni samu s vyloučením jejích příslušníků domácnosti, zejména jejího manžela, jejím právem bytu spoluužívajících (§ 1098 obč. zák.). Tomu není na překážku okolnost, že proti manželu žalobkyně bylo exekuční vyklizení pravoplatně povoleno. Toto vyklizení povoleno bylo proti Josefu D-ovi jako nájemníku bytu, kdežto nyní jde o téhož jako příslušníka domácnosti žalobkyně, nikoli o nájemníka. Na dovolání žalobkyně bylo tudíž ono omezení z napadeného rozsudku vyloučiti, to jest obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 12303.

Vyrovnání.

Nejde o omluvitelné nedopatření, nezaplatil-li vyrovnací dlužník již první splátku včas v plné výši, a neučinil-li tak ani po upomínce, nýbrž,